

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชินูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

ท่านรู้หรือไม่ว่า...ด้วยการสนับสนุนจากท่าน
สามารถมอบชีวิตให้กับเด็กคนหนึ่งได้อย่างไร

หนึ่งวันธรรมดาอันแสนสุข
ของครอบครัวเล็กๆ ณ หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู
วันนี้ของปอ กับกิจการยางพารา
หนึ่งในความสำเร็จของลูกโสสะ

หนึ่งวันธรรมดาอันแสนสุข ของครอบครัวเล็กๆ ณ หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู

เมื่อนึกถึง “เวลาเช้า” คุณนึกถึงอะไร หลายคนนึกถึง “โอกาสของการเริ่มต้นสร้างสรรค์สิ่งดีๆ อีกครั้ง” แล้วถ้าพูดถึง “เช้าวันเกิด” ความรู้สึกของประสบการณ์ดีๆ ที่มาพร้อมความสุขจากวันใหม่คงแทบจะเป็นที่คุ้นเคย

เช่นเดียวกับน้องอ้อ หนึ่งในสมาชิกของหมู่บ้านเด็กโสสะบางปู เช้าตรู่ของวันนี้ก็เหมือนวันอื่นๆ ที่ตื่นแต่เช้าเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียน แต่ใครจะรู้ว่า “อ้อ” ที่ครั้งหนึ่งเคยสูญเสียแม่จากโรคประจำตัว จะมีวันนี้วันที่อ้อได้ฉลองวันเกิดครบรอบ 9 ปี พร้อมหน้าพร้อมตา กับครอบครัวและความรักจากแม่อีกครั้ง วันสำคัญในรอบหนึ่งปีที่ไม่มีใครในวัยเด็กสามารถปฏิเสธได้เลยว่า มันเป็นวันที่พิเศษกว่าทุกวัน

หลังคำอธิษฐานในใจ ทุกคนใจจดใจจ่อกับเวลาสำคัญ ที่น้องอ้อได้เป่าเค้กวันเกิดครบ 9 ขวบ

ห้าปีที่แล้ว อ้อมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวโสสะ ณ หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู หลังจากแม่เสียชีวิตลงอย่างกะทันหัน อ้ออาศัยอยู่กับยายในสภาพตามมีตามเกิด ด้วยฐานะทางบ้านที่ยากจน ยายที่มีอาชีพรับจ้างทำไร้ออชรามากแล้วจนไม่สามารถเลี้ยงดูอ้อได้ อ้อไม่ได้ไปโรงเรียนตามเกณฑ์อายุ และมีภาวะขาดสารอาหารเมื่อแรกรับมาสู่ครอบครัวโสสะแต่นั้นนี้ไม่มีใครจำอ้อที่ผอมซุบ เนื้อตัวมอมแมม และอ่านออกเขียนได้ช้ากว่าเกณฑ์ปกติได้อีกเลย

ด้วยความรักและความอบอุ่นจากแม่โสสะ รวมทั้งพี่น้องในครอบครัวโสสะ ทำให้อ้อมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงทั้งกายและใจ มีพัฒนาการตามวัยที่เหมาะสม และที่สำคัญอ้อมีผลการเรียนในเกณฑ์ที่ดีมากในสามอันดับแรกของชั้น “ตอนแรกอ้อมตัวผอมมาก ตอนกลางคืนนอนละเมอร้องไห้บ่อย แม่เลยเอาไปนอนด้วย กอดอ้อไว้จนหลับไป และ ต้องเปิดไฟนอน เพราะปิดไฟแล้วตื่นทันที เป็นอย่างนี้อยู่หลายเดือน” คุณลักษณะ แม่โสสะของอ้อเล่าถึงช่วงแรกที่ค่อนข้างยากลำบากของอ้อ

ทุกเช้าวันใหม่กิจวัตรประจำวัน ต้องเตรียมตัวไปโรงเรียน ช่วยแม่เตรียมนมให้น้องอธิปอายุเก้าเดือนสมาชิกใหม่ของครอบครัว แต่เช้านี้ตื่นตื่นที่ตื่นที่ต้องตื่นเช้ากว่าทุกวัน เพื่อเตรียมของใส่

บาตรในโอกาสวันเกิดเก้าขวบในปีนี้ แต่คนที่ต้องตื่นเช้ากว่าสมาชิกทุกคนในบ้าน คือ แม่ เพราะนอกจากเตรียมของใส่บาตรแล้ว ยังต้องเตรียมอาหารเช้าให้กับลูกๆ ทั้งเจ็ดคนในบ้านก่อนไปโรงเรียนด้วย “ปีนี้แม่ถามหนูว่าจะใส่บาตรด้วยอะไร หนูเคยทราบมาว่าถ้าใส่เป็นอาหารแห้งจะดีกว่า เพราะทางวัดสามารถเอาไปช่วยคนอื่นๆ ได้ อีก หนูเลยบอกแม่ไปว่าอยากใส่เป็นพวกข้าวสารมากกว่า” จากนั้นน้องอ้อและสมาชิกทุกคนในบ้านก็ไปรอพระที่จะมาบิณฑบาตรผ่านหน้าหมู่บ้านทุกเช้า ไม่เพียงแต่ครอบครัวของอ้อ ยังมีครอบครัวโสสะครอบครัวอื่นๆ ที่อาศัยอยู่ร่วมกันในหมู่บ้านเด็กโสสะบางปู มารอใส่บาตรด้วยกัน ทำให้อ้อมีบรรยากาศที่หน้าหมู่บ้านคึกคักเป็นพิเศษ

หลังจากใส่บาตรเสร็จ อ้อและพี่น้องกลับมาที่บ้านเพื่อแต่งตัวไปโรงเรียนและรับประทานอาหารเช้า เพื่อไปให้ทันรถโรงเรียนที่มารับหน้าหมู่บ้านเวลา 7.30 น. และทุกเย็นรถโรงเรียนก็จะมาส่งตอน 16.30 น. “โชคดีที่โรงเรียนหนูใกล้บ้านมาก ค่ะ นั่งรถแคยี่สิบนาทีก็ถึง หนูเลยมีเวลาทำกรบ้าน ช่วยแม่ทำงานบ้าน และเล่นกับพี่น้องๆ และวันนี้หนูดีใจอยากให้กลับมาถึงหมู่บ้านเร็วกว่า ทุกวัน เพราะแม่บอกจะทำอาหารมื้อพิเศษไว้ฉลองวันเกิดของหนู”

“วันเกิดเป็นวันพิเศษที่หนูมีความสุขกว่าทุกวัน หนูว่าเด็กทุกคนก็คิดอย่างนั้น เหมือนพี่น้องในครอบครัวโสสะของหนู ทุกคนก็ได้ฉลองวันเกิดของตัวเองเหมือนเด็กอื่นๆ” น้องอ้อกล่าวถึงความพิเศษของวันเกิดของตัวเอง ระหว่างช่วยแม่เตรียมโต๊ะอาหารเพื่อจัดงานฉลองเล็กๆ ในวันเกิดของอ้อ “อ้อชอบทานอาหารไทย พวกแกงหรือผัดกะเพราจะชอบมาก” คุณแม่ลักษณี แม่โสสะของอ้อกล่าว “วันนี้ต้องรีบทำการบ้านให้เสร็จ

เช้าวันนี้ พิเศษกว่าทุกวัน เพราะทุกคนในครอบครัว ตื่นมาใส่บาตรด้วยกันกับเจ้าของวันเกิด

วันเกิดเป็นวันพิเศษที่หนูมีความสุข
กว่าทุกวัน หนูว่าเด็กทุกคนก็คิดอย่างนั้น
เหมือนพี่น้องในครอบครัวโสสะของหนู
ทุกคนก็ได้ฉลองวันเกิดของตัวเอง
เหมือนเด็กอื่นๆ

โชคดีที่วันนี้มีการบ้านเลขวิชาเดียว และเป็นวิชา
ที่หนูชอบพอดี หนูชอบคิดเลขมาก โตไปอยาก
ทำงานในธนาคาร จะได้คิดเลขทั้งวัน หลายคน
บอกว่าคิดเลขมันปวดหัว แต่หนูว่ามันสนุกดีออก”
อ้อพูดถึงวิชาที่เธอชอบและอาชีพในฝันของเธอ
หลังจากทุกคนทำการบ้านและช่วยแม่ทำงานบ้าน
เสร็จแล้ว โต๊ะอาหารก็เสร็จเรียบร้อยพร้อมสำหรับ
งานฉลองวันเกิดของอ้อพอดี

ทุกคนใจจดใจจ่อกับช่วงเวลาสำคัญ คือ การเป่า
เค้กและรับประทานเค้กด้วยกัน เด็กขนาดกำลังดี
สำหรับทุกคนในครอบครัว แม้จะไม่หรูหรา แต่มี
คุณค่าสำหรับความรู้สึกของผู้เป็นเจ้าของวันเกิด
“แม่จะซื้อเค้กมาให้ลูกทุกคนในวันเกิดของเขา ก็
ไม่ได้ซื้อแพงอะไร เอาเงินส่วนตัวแม่นี้แหละไปซื้อ
นอกจากเค้กก็มีอาหารที่เขาชอบ ก็ทำพิเศษให้เขา
ในวันนี้ เพราะแม่รู้ว่ามันมีความหมายมากสำหรับ
เด็กแต่ละคน หากเขาได้มีวันเกิดเป็นของตัวเอง
และได้ฉลองวันเกิด เป่าเค้ก ทำมกกลางสมาชิก
ทุกคนในครอบครัว” นอกจาก “เค้ก” คุณแม่โส
สะบ้านใกล้เคียงยังทำวุ้นมะพร้าวมาให้อ้อเป็นของ
ขวัญวันเกิดอีกด้วย

“ตอนที่เป่าเค้กหนูนึกถึงคำอธิษฐานของปีที่แล้ว
เพราะหนูโดนเพื่อนที่โรงเรียนล้อว่า เด็กไม่มีพ่อ
มีแม่แบบหนูมีวันเกิดกับเขาด้วยหรือ หนูเสียใจ
มาก หนูกลับมาถึงบ้านแล้วบอกแม่ว่าหนูไม่ได้
อยากได้อะไรในวันเกิด ขอให้หนูได้มีครอบครัว
จะได้ไม่ต้องมีคนมาล้อหนูอีก หนูกลับมาบ้าน

พี่ชายและน้องสาว ทบทวนบทเรียน และช่วยกัน
สอนการบ้านกัน

ร้องไห้ใหญ่ แม่เข้ามากอดหนู แล้วบอกกับหนู
ว่า อ้อมีแม่เป็นแม่ของอ้อ ครอบครัวพี่น้องของอ้อ
อยู่ที่นี้ อ้อและพี่น้องในบ้านเป็นลูกของแม่ทุกคน”
จากนั้นหนูนึกถึงคำพูดของแม่เสมอ จากนั้นหนูไม่
ร้องไห้อีกเลย เวลาคนมาพูดกับหนูแบบนี้ เพราะ
หนูรู้ว่า แม่รักหนูและหนูก็รักแม่มาก วันนั้นหนู
เกือบจะทำให้พี่น้องคนอื่นต้องอดเลี้ยงฉลองกัน
แล้ว พี่ก็กับน้องเอ่ยบอกหนูว่า นึกว่าจะไม่ได้กิน
เค้กซะแล้ว เพราะเจ้าของวันเกิดงอแง พอมาแล้วสู่
กันฟังทุกคนยังอายุอยู่เลย”

หลังจากรับประทานอาหารเย็นและเค้กเสร็จก็ถึง
ช่วงเวลาสำคัญอีกช่วงหนึ่งของน้องอ้อ คือการได้
รับของขวัญวันเกิดจากแม่ “แม่ถามหนูว่าหนูอยาก
ได้อะไรในวันเกิด แต่แม่มีงบประมาณไม่ได้มาก
แต่ถ้ามันมีประโยชน์กับหนู ยังไงแม่ก็จะซื้อให้”
วันเกิดปีนี้อ้อได้นำพิกาบลูก เพราะอยากตื่นนอน
ตอนเช้าเองโดยที่แม่ไม่ต้องมาปลุก “แม่ต้องปลุก
หนูกับพี่น้องอีกทุกคนในบ้านทุกเช้า โหนต้องดูแล
น้องอธิปที่ยังเล็กอยู่อีก ถ้าหนูตื่นได้เองหนูจะช่วย
ลดงานให้แม่ไปหนึ่งอย่าง และหนูก็คิดว่า การได้ตื่น
เช้าเป็นกำไรของชีวิต”

เช่นเดียวกับเวลาในหมู่บ้านเด็กโสสะที่ทุกชีวิตใน
ครอบครัวเล็กๆ จำนวนสิบสองครอบครัวยังคง
ดำเนินไป หลังจากเด็กๆ ทำกิจวัตรประจำวันเสร็จ
สิ่งที่พบเห็นจนคุ้นตา คือ เด็กๆ ออกมาเล่นกัน
ที่สนาม เด็กผู้ชายเตะฟุตบอลที่สนาม เด็กที่ช่าง
สู้วัยรุ่นจับกลุ่มคุยกันเรื่องเพลงฮิต คุณแม่โสสะ

เด็กๆ เข้ามากล่าว “สวัสดี” บอกลาคุณแม่กัน
ก่อนไปโรงเรียน

พร้อมหน้าพร้อมตา พี่ๆ น้องๆ
ของ “อ้อ” และคุณแม่ลักษณะนี้

อ้อมลูกเล็กมาเย็นคุยกันที่ลานหน้าบ้าน ได้ถามสาร
ทุกข์สุขดิบกัน โดยเฉพาะสุขภาพและพัฒนาการ
ของลูกแต่ละคน อ้อเองหลังจากไปเล่นกับพี่น้องมา
จนเสร็จแล้ว ตามเวลาที่แม่กำหนดไว้ คือต้องเข้า
บ้านไม่เกินหกโมงครึ่ง อาบน้ำเสร็จ ต้องทบทวน
หนังสือ และจัดตารางสอนให้เรียบร้อย “ถึงวันนี้
เป็นวันเกิดของหนูก็จริงแต่แม่ไม่อนุญาตให้อน
นอดิกเพราะพรุ่งนี้ต้องไปโรงเรียน หนูเข้านอนตรง
เวลาตอนสองทุ่มครึ่ง แต่ยังไม่ถึงวันนี่จะพิเศษ
กว่าทุกวัน คือ แม่จะอ่านนิทานให้พวกเราฟังเพิ่ม
เป็นสองเรื่อง แล้วจึงเข้านอน”

น้องอ้อเข้านอนไปพร้อมกับความสุขของเธอใน
วันพิเศษของครอบครัวเล็กๆ แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยรัก
ความอบอุ่น และไม่ลืมตั้งนาฬิกาปลุกของขวัญชิ้น
ล่าสุดจากแม่ เพื่อมันจะได้ปลุกอ้อในเช้าวันรุ่งขึ้น
“นาฬิกา” สัญลักษณ์ของเวลาทำให้อ้อเข้าใจมาก
ขึ้นแล้วว่า “เวลา” มีคุณค่ากับชีวิตมากขนาดไหน
เช่นเดียวกับเด็กโสสะทุกคนที่ได้รับโอกาสที่สอง
ในชีวิต เพื่อให้พวกเขาที่มีวัยเด็กที่เต็มเปี่ยมไปด้วย
ความสุขและได้เติบโตขึ้นในครอบครัวอีกครั้ง และ
คงจะดีไม่น้อย หากเราทุกคนได้ร่วมกัน ชัยบขยาย
วงจรรวมความสุข โดยมอบ “โอกาส” ให้กับเด็กๆ อีก
มากมายในสังคมไทยที่ยังต้องการการดูแลอย่าง
เหมาะสมเช่นเดียวกับน้องอ้อ และเด็กๆ ในหมู่บ้าน
โสสะทุกคน เพื่อให้พวกเขาได้ใช้ชีวิตอย่างมี
ความสุขกับครอบครัวอีกครั้ง ด้วยน้ำใจและการ
สนับสนุนอย่างต่อเนื่องของพวกเขาท่านทุกคน

หมายเหตุ ชื่อของเด็กทุกคนในบทความนี้ได้มีการ
เปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม

“วันนี้ของปอ กับกิจการอุปการณืไม่ยงพารา” หนึ่งในความสำเร็จของลูกโสสะ

ใครเลยจะรู้ว่าเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยสูญเสียพ่อ และมีฐานะยากจนมาก่อน จะมีวันนี้

ปอ หรือ สุนันท์ ปานเดือน อีกหนึ่งในเรื่องราวความภูมิใจของหมู่บ้านเด็กโสสะหาดใหญ่ จ. สงขลา ปัจจุบัน อายุ 34 ปี สมรสแล้วและมีลูกสาววัยสองขวบ ปอและสามีประกอบกิจการจำหน่ายอุปกรณ์เสื้อผ้าสำหรับไม่ยงพาราและมีหน้าร้านเปิดขายของชำเล็กๆอยู่ที่หาดใหญ่ สงขลา

ยี่สิบกว่าปีก่อน ปอ สุนันท์ และน้องหญิง-ชายอีกสามคนจากชนบทในอำเภอหนึ่งของจังหวัดสงขลา เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวโสสะ ที่หมู่บ้านเด็กโสสะหาดใหญ่ เนื่องจากพ่อเสียชีวิตและแม่ผู้พิการไม่สามารถเลี้ยงดูปอและน้องๆได้ ก่อนจะมาอยู่กับครอบครัวโสสะ ปอในฐานะพี่สาวคนโตต้องช่วยแม่ที่พิการทำงานทุกอย่าง เพื่อหารายได้มาเลี้ยงคนในครอบครัว อดมือกินมือ และได้ไปโรงเรียนในวันที่พอมีค่าอาหารเท่านั้น “ครั้งแรกที่มาหมู่บ้านโสสะหาดใหญ่ มีแม่โสสะที่เลี้ยงดู ทำกับข้าวให้กิน ดูแลเราทุกอย่าง ในบ้านนอกจากมีพี่น้องท้องเดียวกันแล้วยังมีพี่น้องคนอื่นอีก ตอนแรกคิดว่าจะเหงาแน่ แต่มาอยู่จริงๆแล้วไม่เลย ดีใจซะอีกที่มีพี่น้องเพิ่มขึ้น เป็นครอบครัวเดียวกัน”

และชีวิตวัยเด็กที่เปี่ยมด้วยความสุขของปอก็ได้เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่นั้นมา ปอและน้องได้เรียนในโรงเรียนบริเวณใกล้เคียงหมู่บ้านฯ เช่นเดียวกับเด็กคนอื่นๆ “ปอไม่เคยคิดว่าตัวเองไม่เหมือนเด็กคนอื่นเลยนะ ตอนไปโรงเรียน เราได้เรียนหนังสือ ได้ทำกิจกรรมของโรงเรียน ที่สำคัญเรามีเพื่อนทั้งในบ้านเดียวกัน และในหมู่บ้าน เราไม่ได้เล่นกันอย่างเดียว พ่อโตขึ้นมาก็ช่วยเหลือกัน มีอะไรก็ปรึกษากัน” ปอเล่า

ให้ฟังว่า มีเหมือนกันที่เคยโดยเพื่อนที่โรงเรียนถามว่า ทำไมเป็นเด็กไม่มีพ่อแม่ถึงได้มาโรงเรียน ปฏิบัติกับเธอเหมือนคนมีปมด้อย แต่ปอไม่เคยคิดเช่นนั้นเลย “ตอนเด็กก็ไม่เข้าใจหรอกว่าเงินที่เอาไปโรงเรียนมาจากไหน แต่พอโตขึ้นแม่โสสะก็บอกให้เราเข้าใจว่าเงินมาจากผู้ที่ใจบุญบริจาคมาให้พวกเราที่เป็นลูกโสสะได้เรียนหนังสือและมีชีวิตเหมือนเด็กคนอื่น เราได้รับการปลูกฝังในเรื่องนี้มาตลอด ปอจึงให้ความสำคัญกับการเรียนมาก” ปอเสริมอีกว่า สิ่งที่ทำให้เธอไม่รู้สึกรู้ว่าไม่มีปมด้อย แต่รู้สึกเหมือนคนอื่น คือ โอกาสทางการศึกษา ซึ่งเธอก็ได้เลือกเรียนด้านภาษาที่เธอชอบเป็นพิเศษ จนกระทั่งจบปริญญาตรี ครุศาสตร์บัณฑิต เอกภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ใน พ.ศ. 2542 ปอเริ่มงานเป็น Supervisor ในฝ่ายผลิตของโรงงานผลิตถุงมือยางในหาดใหญ่ เป็นครั้งแรกที่เธอได้เข้าสู่ธุรกิจเกี่ยวกับยางพารา จนห้าปีเต็มทำให้ปอเก็บเกี่ยวประสบการณ์ด้านอุตสาหกรรมไม่ยงพารา ในตำแหน่งประสานงานต่างประเทศด้านการส่งออกไม่ยงพารา และที่นี่เองปอได้พบกับสามีที่ทำงานอยู่ในโรงงานเดียวกัน และตัดสินใจแต่งงาน สร้างครอบครัวร่วมกันในที่สุด “ตอนนั้นพอทำได้สัก 5-6 ปี เราก็คิดว่าอ้อมตัวนะ ออกขายขยับขยายมีกิจการเล็กๆของตัวเอง เลยคุยกับสามีว่า พอจะเห็นลู่ทางจากธุรกิจยางพารานี้แหละ” ทั้งคู่จัดงบประมาณการทำงานตามด้านที่แต่ละคนถนัด คือสามีของปอรับผิดชอบการลงสวนยางเพื่อตัดไม้ ส่วนปอดูแลรับลูกค้าจากสวนยางที่ต้องการล้มไม้ยงและติดต่อนำเข้าเสื้อผ้าตัดไม้จากมาเลเซีย ซึ่งตรงนี้เองปอได้ใช้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาอย่างภาคภูมิใจเช่นกัน

ทุกวันนี้กิจการของปอและสามีกำลังไปได้สวย ปีหน้าปอวางแผนจะขยายสาขาไปที่พัทลุงโดยให้

ด้วยการสนับสนุนและช่วยเหลือจากผู้อุปการคุณ ทำให้ปอได้มีบ้านที่อบอุ่นและครอบครัวอันเป็นที่รัก เติบโตขึ้นจากวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่ จนสามารถเป็นส่วนหนึ่งและอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข และนี่เป็นหนึ่งในอีกหลายตัวอย่างของเด็กที่ได้รับการดูแลโดยครอบครัวโสสะจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงดูตัวเองได้กว่า 400 คน

น้องชายคนเล็กเป็นผู้ดูแล ที่สำคัญปอยังตั้งใจว่าจะเลี้ยงดูลูกสาววัยสองขวบของเธอด้วยตัวเองให้เต็มที่ เพราะปอได้เรียนรู้แล้วว่าครอบครัวมีความสำคัญกับชีวิตในวัยเด็กเช่นไร คนคนหนึ่งจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไปอย่างไร ก็เริ่มต้นด้วยประสบการณ์จากวัยเด็กนี่เอง อีกทั้งปอไม่ลืมที่จะสอนลูกให้รู้จักการแบ่งปันและช่วยเหลือผู้อื่น เพราะเป็นสิ่งปอซึมซับมาตลอดวัยเด็ก “เคยคิดเหมือนกันนะว่า ถ้าไม่ได้มาอยู่ในครอบครัวโสสะ เรากับน้องจะเป็นอย่างไร ไม่รู้จะต้องเร่ร่อนขนาดไหน หรือไม่ก็คงไม่ได้เรียนหนังสือ และไม่มียางทำเลี้ยงครอบครัวได้เช่นทุกวันนี้” ปอกล่าวอย่างภาคภูมิใจที่ได้เป็นลูกโสสะ ได้สำเร็จการศึกษาออกไปประกอบอาชีพ เลี้ยงดูตัวเองได้ ที่สำคัญ เธอยังเป็นอีกคนหนึ่งที่ได้หยิบยื่นสิ่งดีๆ กลับคืนสู่สังคมอีกครั้งหนึ่งด้วย

(2542) วันรับปริญญาที่ราชภัฏสงขลา

ปอและสามีกำลังทำกิจการอุปการณืไม่ยงพารา

บ้านและครอบครัวอันอบอุ่นของปอ

หากเราเลี้ยงเด็กซักคนหนึ่งจนเขาเติบโตและช่วยเหลือตนเองได้ วันนั้นจะเป็นวันที่ผมมีความสุขมากที่สุด

ผู้อำนวยการหมู่บ้านเด็กโสสะ หน้าที่นี้เขาทำอะไรกัน

หากพูดถึงตำแหน่ง “ผู้อำนวยการหมู่บ้านเด็กโสสะ” หลายคนอาจคิดว่าคงเป็นอีกหนึ่งอาชีพด้านการบริหารจัดการและวางแผนยุทธศาสตร์เหมือนทั่วไปทำกัน แต่สำหรับคุณวิชาญ คำพินิจ ผู้อำนวยการหมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย ความรับผิดชอบของเขาที่ทำทุกวันนี้ช่างแตกต่างกับงานของผู้บริหารที่หลายคนเข้าใจ หากแต่งานนี้ คือ การสร้างสรรค์แผนภูมิชีวิต เพื่อเลี้ยงดูเด็กนับร้อยชีวิตให้เขาสามารถเติบโตในครอบครัวโสสะได้ และกลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพต่อไปของสังคม

คุณวิชาญ เริ่มงานที่หมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย ในตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการหมู่บ้านฯ ด้วยความรู้ด้านรัฐศาสตร์ที่ได้ร่ำเรียนมาทำให้คุณวิชาญสนใจงานด้านบริหารเป็นพิเศษ หลังจากได้ร่วมงานกับองค์กรบริหารส่วนตำบลมาหลายปี คุณวิชาญจึงเริ่มมองหางานในด้านอื่นๆ ที่มุ่งเน้นการช่วยเหลือคนอื่นมากยิ่งขึ้นกว่าที่เคย จนได้มาพบกับเส้นทางของการบริหาร จัดการชีวิตของเด็กๆ ในหมู่บ้านเด็กโสสะ จากวันนั้นจนถึงทุกวันนี้ก็เป็นเวลากว่าสิบปีมาแล้ว และวันนี้เราจะมาพูดคุยกับคุณวิชาญ ว่าหน้าที่ผู้อำนวยการเขาทำอะไรกันบ้าง

พามาเริ่มงานกับหมู่บ้านเด็กโสสะแล้ว เหมือนหรือแตกต่างกับที่คิดไว้ตอนแรก

“ตั้งแต่แรกที่ทำงานนี้ สัมผัสได้เลยว่า มันไม่ได้

ง่ายอย่างที่คิดไว้ ไม่ใช่แค่งานเอกสารหรือวางแผนอย่างแรกผมยอมรับเลยว่า รูปแบบการเลี้ยงดูของโสสะไม่เหมือนกับที่อื่น จากงานอบต.ที่ทำให้ได้รู้จักและสัมผัสงานด้านสังคมสงเคราะห์ในท้องถิ่นมาบ้าง แต่ต้องบอกเลยว่า โสสะมีความเอกลักษณ์ของการทำงานหลายอย่าง โดยเฉพาะการเลี้ยงดูเด็กในรูปแบบของครอบครัว ทำให้เด็กโตขึ้นเหมือนเด็กอื่นๆ ในครอบครัวทั่วไป”

การทำงานในแต่ละวัน เป็นอย่างไรบ้าง

“ตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ เดินรอบหมู่บ้าน ดูแลความเรียบร้อยพร้อมส่งเด็กๆ ขึ้นรถโรงเรียนที่จะมารับด้านหน้าหมู่บ้านฯ จากนั้นกลับไปทำธุระส่วนตัวที่บ้านพักซึ่งอยู่ภายในหมู่บ้านและขึ้นไปทำงานที่สำนักงาน ซึ่งงานหลักๆ ของผมคือ การคุยงานกับเพื่อนร่วมงานคนสำคัญ นั่นคือ คุณแม่โสสะที่บ้านทั้งหมด 11 หลัง เพื่อติดตามความเป็นไปของแต่ละครอบครัวในแต่ละวัน”

แล้วคุณแม่มาคุยอะไรกับคุณวิชาญ

“ปรึกษาหารือเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ในการเลี้ยงดูลูกแต่ละคน ครอบครัวของโสสะ คุณแม่โสสะคือหัวใจหลัก ในตำแหน่งผู้อำนวยการหมู่บ้านเราจึงต้องช่วยเหลือคุณแม่อย่างเต็มที่ ใครมีปัญหา ก็ช่วยเหลือกัน ไม่เคยคิดว่าเป็นลูกน้องเป็นนาย แต่เราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน ซึ่งส่วนตัวผม ผมเคารพและให้เกียรติกับความเสียสละของคุณแม่โสสะมากๆ”

แล้วอย่างตอนเย็น หรือช่วงที่เด็กๆ กลับจากโรงเรียน

“ในแต่ละวันนอกจากการคุยงานกับคุณแม่แล้ว ยังมีงานวางแผนและติดตามความเป็นอยู่ของเด็กๆ ทั้งสุขภาพ การศึกษาและกิจกรรมต่างๆ หน้าที่ในสำนักงาน อีกทั้งงานเอกสารต่างๆ ซึ่งเวลามันจะพอดีกันกับตอนที่เด็กกลับมาจากโรงเรียนในช่วงเย็น ผมก็จะมารอรับและพูดคุยกับเด็กๆ อีกทั้งดูแลความเรียบร้อยว่าสมาชิกในครอบครัวโสสะทุกคนกลับมาถึงบ้าน อย่างปลอดภัย เด็กวัยประถมไม่เท่าไร แต่ช่วงวัยรุ่นนี่ต้องดูแลเป็นพิเศษในเรื่องเวลากลับบ้าน บางคนติดกิจกรรมที่โรงเรียนจริง แต่บางคนติดเพื่อนติดร้านเกม เหมือนวัยรุ่นทั่วไปอย่างนี้ก็ต้องพูดคุยกันสม่ำเสมอ ให้คำแนะนำเขาหรือไม่ก็ต้องหารือกับแม่ของเขาด้วย หลังจากนั้นครอบครัวโสสะจะรวมตัวกันที่อาคารศูนย์รวมเพื่อสวดมนต์เย็นร่วมกันเล่าสู่กันฟังเกี่ยวกับชีวิตในแต่ละวัน และแจ้งข่าวสารที่สำคัญในทุกคนทราบ เช่น กิจกรรมสำคัญในโอกาสต่างๆ ก่อนแยกย้ายกลับบ้าน”

ถึงมุมมอง และความประทับใจจากงาน

“งานนี้พิเศษมาก เป็นการเลี้ยงดูเด็กในระยะยาว ไม่ใช่แค่เลี้ยงเด็กให้เขาโตขึ้น เรียนจบออกไปมีงานทำ แต่ระหว่างนั้นสายสัมพันธ์มันก็เกิดขึ้น ทั้งระหว่างเด็กกับแม่ กับพี่น้องหรือแม่กับเจ้าหน้าที่อย่างเรา มันเป็นงานเกี่ยวกับชีวิตคน บางครั้งจะให้ผมสรุปว่าทำงานอะไรบ้าง ผมบอกไม่ได้หมดหรอก เพราะถ้าหากคุณเห็นเด็กเป็นลูกหลานของคุณแล้วมันไม่มีคำจำกัดความของสายสัมพันธ์ในครอบครัวหรอก”

เวลามีปัญหาหรืออุปสรรค มีวิธีการในการสร้างกำลังใจให้ตัวเองอย่างไร

“หลายคนอาจคิดว่าตำแหน่งผู้อำนวยการหมู่บ้านฯ เป็นภาพเสมือนของพ่อ แต่ส่วนตัวผมคิดว่าเปรียบเสมือนพ่อบ้านมากกว่า ที่ต้องคอยดูแลทุกข์สุขความเป็นอยู่ทุกชีวิตในหมู่บ้าน โดยเฉพาะเด็กๆ ซึ่งผมคิดว่าเด็กก็เหมือนลูกหลานตัวเอง เวลามีปัญหา ผมจะคิดถึงอนาคต ว่าถ้าเราเลี้ยงเด็กคนหนึ่งจนโต จนเขาช่วยเหลือตัวเองได้ วันนั้นผมจะมีความสุขและภาคภูมิใจในตัวเขาขนาดไหน”

คุณวิชาญยังกล่าวทิ้งท้ายอีกด้วยว่า ความมุ่งมั่นในระยะยาวของเขาไม่เคยเปลี่ยน และยิ่งปรากฏภาพชัดเจนนั่นคือการเฝ้าดูเด็กคนหนึ่งค่อยๆ เจริญเติบโตขึ้นและรอคอยวันที่เขาจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ จากรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นหนึ่ง มันมีคุณค่ากับตัวเอง กับครอบครัวของเขาและกับสังคมที่เขาอยู่มากเพียงใด

หมู่บ้านเด็กโสสะประกอบด้วยบ้านของครอบครัวโสสะจำนวน 12 หลัง มีผู้อำนวยการหมู่บ้านเป็นผู้ดูแลและรับผิดชอบการบริหารจัดการหมู่บ้านเด็กโสสะ สนับสนุนและประสานการทำงานกับแม่โสสะอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งติดตามพัฒนาการที่สำคัญของเด็กให้เหมาะสมตามวัยของเด็กแต่ละคน

เพื่ออนาคตที่ดีของอีกหนึ่ง “ชีวิต” เรื่องเล่าของ “ผู้ให้การสนับสนุนเด็กโสสะ”

“เด็กๆโสสะทุกคนได้รับการเลี้ยงดูเหมือนเด็ก
ในครอบครัวทั่วไปเหมือนที่ผมเลี้ยงลูกของผม
เอง ผมสัมผัสได้เลยว่า เด็กๆเขามีความสุข
และมีความหวังในชีวิต”

คุณศักดิ์ณรงค์ จินานุวัฒนา และครอบครัว

หากพูดถึงการช่วยเหลือเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือคนหนึ่ง การเรียกผู้ที่มาให้ความช่วยเหลือว่าอย่างไร สำหรับใครหลายคนอาจจะไม่สำคัญ บางคนอาจคิดว่ามันเป็นประเด็นสำคัญว่าในฐานะผู้ให้จำเป็นอย่างไรถึงต้องเรียกเขาผู้นั้นว่าผู้บริจาคกับเด็กผู้ด้อยโอกาส แต่สำหรับคุณศักดิ์ณรงค์ จินานุวัฒนา กลับไม่คิดเช่นนั้น เขาเพียงแต่คิดว่าขอให้ได้ช่วยเหลือเด็กคนหนึ่งให้มีโอกาสที่ดีขึ้นเท่านั้น คือ สิ่งที่เขาต้องการ และเมื่อคุณศักดิ์ณรงค์ได้รับการเชิญชวนจากมูลนิธิเด็กโสสะให้มาเป็น “เพื่อน” ของเด็กคนหนึ่ง เพื่อนที่มีความหมายมากกว่าผู้ให้บริการและผู้รับบริจาค หากแต่ “เพื่อน” หมายถึง มิตรภาพที่เพื่อนมนุษย์จะหยิบยื่นให้แก่กัน และทำให้สังคมที่ทุกคนอาศัยอยู่ร่วมกันนี้ น่าอยู่มากยิ่งขึ้น

ปัจจุบันคุณศักดิ์ณรงค์ เป็นพนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดหนองคาย ซึ่งให้การสนับสนุนเด็กโสสะ ที่หมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย ต่อเนื่องเป็นประจำทุกเดือน มาเป็นระยะเวลา 5 ปีแล้ว “ตอนนั้นผมได้รับจดหมายประชาสัมพันธ์ของมูลนิธิส่งมาให้ผมที่บ้าน ตอนแรกผมคิดว่าก็คงเหมือนกับมูลนิธิอื่นๆที่มาขอรับบริจาค แต่เมื่อศึกษารูปแบบการเลี้ยงดูเด็กๆ แล้ว ผมสนใจมาก เพราะที่หมู่บ้านเด็กโสสะจะเป็นเลี้ยงเด็กคนหนึ่งตั้งแต่วัยเด็ก วัยรุ่น จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ผมจึงโทรไปสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ทางเจ้าหน้าที่นอกจากจะให้รายละเอียดแล้วยังได้เชิญให้ผมมาเยี่ยมที่หมู่บ้านฯ ด้วย ตอนนั้นผมตกใจมาก เพราะไม่เคยมีที่ไหนเขาเชิญให้ไปเยี่ยมก่อนบริจาคให้เขา พอไปเยี่ยม ไปเห็นก็ยิ่งประทับใจ เพราะเด็กๆได้รับการเลี้ยงดูเช่นครอบครัวทั่วไป เหมือนที่ผมเลี้ยงลูกของผมเองผมสัมผัสได้เลยว่า เด็กๆเขามีความสุขและมีความหวังในชีวิต”

หลังจากนั้นคุณศักดิ์ณรงค์จึงตัดสินใจสนับสนุนค่าเลี้ยงดูประจำเดือนให้กับเด็ก ณ หมู่บ้านเด็ก

โสสะหนองคาย เพราะนอกจากประทับใจกับแนวทางการเลี้ยงดูเด็กๆ แล้ว จากการเข้าเยี่ยมในครั้งนั้นยังสร้างสายใยบางอย่างที่ทำให้คุณศักดิ์ณรงค์รู้สึกว่าการเลี้ยงดูเหมือนเป็นลูกหลานของเขาคนหนึ่ง “ผมมีลูกสาวหนึ่งคน ผมเลี้ยงดูลูกผมเป็นอย่างดี ให้การศึกษา ถึงแม้เราจะไม่มีเงินเหลือกินเหลือใช้ แต่มีพอที่จะอยู่อย่างมีความสุข และสิ่งนี้เองทำให้ผมคิดถึงเด็กที่เขาไม่มีพ่อแม่ เขาไม่มีโอกาสที่จะได้รับความรักจากครอบครัวเหมือนลูกผม แต่การเลี้ยงดูของโสสะทำให้เด็กคนหนึ่งสามารถเติบโตในครอบครัวอีกครั้ง และในเมื่อผมพอมีความสามารถที่จะให้โอกาสเด็กอีกคนหนึ่ง ผมจึงยินดีสนับสนุน แม้เป็นเงินจำนวนไม่ได้มากเท่าไร แต่คนละเล็กละน้อยเราก็สามารถเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้”

นอกจากนี้คุณศักดิ์ณรงค์ยังกล่าวเสริมถึงการช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องในระยะยาวอีกด้วยว่า “บางคนอาจคิดว่าช่วยเงินเด็กเพียงไม่กี่ร้อยบาทต่อเดือนจะทำอะไรได้ แต่ผมไม่คิดอย่างนั้นนะ ผมเข้าใจเลยว่า การให้จำนวนไม่มาก แต่มันทำให้เราให้เด็กได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีผลต่อเส้นทางชีวิตของคนคนหนึ่งเลยทีเดียว ถ้าคนมีลูกมีหลานจะรู้เลยว่า กว่า จะเลี้ยงดูเด็กคนหนึ่งให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้ มันมีค่าใช้จ่ายต่อเนื่องมากมายขนาดไหน รวมถึงการดูแลในด้านอื่นๆ ทั้งร่างกายและจิตใจอีกด้วย” ดังนั้นคุณศักดิ์ณรงค์จึงเชื่อมั่นในการสนับสนุนเด็กอย่างต่อเนื่องในระยะยาว เพราะจะทำให้เกิดผลของการช่วยเหลือมากกว่าให้เพียงครั้งหรือสองครั้ง

อีกทั้งคุณศักดิ์ณรงค์ประทับใจการทำงานของเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่ทุ่มเททำงานเพื่อเด็กอย่างเต็มที่เหมือนเลี้ยงดูลูกหลานของตัวเอง และโดยเฉพาะการเสียสละของคุณแม่โสสะ “อย่างคุณแม่โสสะนี่เขาเลี้ยงดูเด็กโสสะเหมือนลูกตัวเองจริงๆ อย่างผมเป็นพ่อคน ผมสัมผัสได้เลยว่าแม่เขามีทั้งความ

รักและความหวังดีกับลูกเขาขนาดไหน” คุณศักดิ์ณรงค์ยังคงตั้งใจจะให้การสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กโสสะต่อไป เพื่อให้เขาสามารถเติบโตขึ้น เลี้ยงดูตัวเองได้ และอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข คุณศักดิ์ณรงค์กล่าวถึงท้ายถึงความตั้งใจในครั้งนี่ของเขาว่า “ผมอยากให้ลูกของผมได้เติบโตขึ้น และได้อยู่ในสังคมดีๆ เจอเพื่อนๆ ผมจึงอยากช่วยเหลือเด็กไทยอีกเป็นจำนวนมากที่ขาดพ่อแม่คอยเลี้ยงดู ให้ได้รับโอกาสที่สองของชีวิต เช่นเดียวกับเด็กโสสะ เพราะเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้นมาแล้ว เขาก็ต้องอยู่ในสังคมเดียวกับลูกของผม อาจจะเป็นเพื่อนกันก็ได้เนะ นี่ละส่วนหนึ่งที่ผมมีความสุข กับการได้ช่วยเหลือเด็ก ให้เขามีโอกาสในชีวิต ได้มีอนาคตที่ดีต่อไป และเพื่อสังคมที่น่าอยู่ในวันข้างหน้า”

มูลนิธิเด็กโสสะฯ จำหน่ายบัตรอวยพรปีใหม่
พร้อมซองสีขาว ขนาด 5 * 7 นิ้ว
1 แพ็ค มี 100 ใบ (แบบละ 50 ใบ)
จำหน่ายแพ็คละ 2,000 บาท (สองพันบาทถ้วน)

ท่านที่สนใจ สามารถติดต่อสั่งซื้อได้ที่

ฝ่ายจัดหาทุน โทรศัพท์ 02-3801177

ปริมาณในการสั่งซื้อ 1 แพ็คขึ้นไป

และจัดส่งพัสดุไปรษณีย์ให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

(พัสดุธรรมดาม)

สร้างสรรค์ชีวิต เต็มเต็มความสุข และอึ้งใจ จากการเป็นผู้ให้

คุณพรพรรณ พัทฒนครินทร์
ผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ บริษัทเอกชน
กับเด็กๆ ที่หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู

คุณพรพรรณ พัทฒนครินทร์ ผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ บริษัทเอกชน จ.สมุทรปราการ เริ่มต้นเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนเด็กที่หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู สมุทรปราการ ด้วยงานที่เร่งรีบและเคร่งเครียดในแต่ละวัน จึงทำให้เกิดความคิดที่จะมองหากิจกรรม เพื่อสร้างความสมดุลให้กับชีวิต ด้วยการเป็นผู้ให้และแบ่งปันสิ่งดีๆ ไปยังผู้คนในสังคม หลังจากหาข้อมูลอย่างหนัก ด้วยความตั้งใจ เพื่อให้การช่วยเหลือของเธอนั้นสัมฤทธิ์ผลและไปถึงผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ สุดท้ายคุณพรพรรณจึงตัดสินใจเลือกช่วยเหลือเด็กที่หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู เป็นค่าเลี้ยงดูประจำเดือนทุกเดือนอย่างต่อเนื่องมากกว่าสองปีแล้ว

ทำไมถึงเลือกให้การสนับสนุนเด็กที่หมู่บ้านเด็กโสสะ

ดิฉันประทับใจอย่างมาก กับแนวคิดการสร้างครอบครัวทดแทนของหมู่บ้านเด็กโสสะ ซึ่งเป็นวิธีที่มอบครอบครัวอันอบอุ่นให้แก่เด็กๆ เหล่านี้ได้มีวัยเด็กที่มีความสุขอย่างที่เราควรจะได้รับ เช่นเดียวกับเมื่อเรามีพ่อแม่ที่แท้จริง โดยที่นั่นเป็นทั้งครอบครัว และชุมชนของเด็กๆ ที่มีคุณแม่ คุณน้า คุณป้า คุณอา พี่ และน้องๆ ที่คอยสนับสนุนในทุกด้านของชีวิต ทั้งร่างกาย จิตใจ และการศึกษาให้มีความดีและเป็นคนดี อยู่ร่วมในสังคมได้อย่างเป็นสุข ดิฉันรู้สึกว่าคุณโสสะมีความสุขกับแม่และพี่น้องโสสะของเขา ไม่มีความรู้สึกที่ขาดครอบครัวหรือขาดความอบอุ่นเลย

มีโอกาสได้ไปเยี่ยมเด็กที่ให้การสนับสนุนค่าเลี้ยงดูอยู่บ้างหรือไม่

ยิ่งดิฉันได้มีโอกาสไปเยี่ยมเด็กโสสะบ่อยขึ้นเท่าไรก็ยิ่งประทับใจมาก เราไม่หดหู่กับเด็กกำพร้า แต่เหมือนเราไปพบญาติเยี่ยมลูกหลานมากกว่า เพราะคุณแม่ และเด็กทุกคนล้วนมีความสุข อีกทั้งเจ้าหน้าที่ทุกท่านก็ต้อนรับเป็นอย่างดีทุกครั้งที่ได้พบเจอกัน

สิ่งที่ยากแบ่งปัน หรือเรื่องราวที่ต้องการบอกเล่าเกี่ยวกับหมู่บ้านเด็กโสสะ

ด้วยน้ำใจเพียงเล็กน้อยจากท่านที่สนใจ อยากร่วมเป็นส่วนหนึ่งซึ่งปูพื้นฐาน และมอบโอกาสให้กับ “เด็กๆ” ที่จะเติบโตขึ้นไปเป็นอนาคตของสังคม เรา ให้เค้าได้มีเส้นทางชีวิตในครอบครัวที่อบอุ่น ด้วยทุนทรัพย์เพียง 500 บาทต่อเดือนมาร่วมกันสนับสนุนการเลี้ยงดูการศึกษาและกิจกรรมต่างๆ ให้แก่น้องๆ ที่หมู่บ้านเด็กโสสะด้วยกัน น้ำใจของทุกคนสามารถเปลี่ยนชีวิตเด็กคนหนึ่งได้ แล้วคุณ จะรู้ว่า “การเป็นผู้ให้” สามารถสร้างสรรค์ชีวิตของเราให้มีความสุขและอึ้งใจได้อย่างไร

หากท่านอยากเป็นส่วนหนึ่งในการแบ่งปันประสบการณ์ เกี่ยวกับการสนับสนุนเด็กๆ ในครอบครัวโสสะ สามารถส่งเรื่องราวมาได้ที่ kamonpat.rikakorn@sos-thailand.org

ด้วยความมุ่งมั่นในการทำงาน...จากวันนั้นถึงวันนี้

ตลอดการดำเนินงานกว่า 35 ปีที่ผ่านมา มีเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูโดยครอบครัวโสสะจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สามารถประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงดูตัวเองได้ กว่า 400 คน ปัจจุบันให้การเลี้ยงดูเด็กที่ขาดพ่อแม่และญาติมิตร ประมาณ 600 คน ในหมู่บ้านเด็กโสสะแห่งประเทศไทยจำนวน 5 หมู่บ้านทั่วประเทศ ดังนี้

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นสมาชิกขององค์กรเอส โอ เอส สากล (SOS Children's Villages International) ได้ดำเนินการช่วยเหลือเด็กไทยที่ขาดพ่อแม่ ญาติมิตรตั้งแต่ พ.ศ. 2514 มีท่านผู้หญิงสมศรี เจริญรัชต์ภาคย์ เป็นผู้ก่อตั้งร่วมกับท่านผู้หญิงสุมาลี จาติกวณิช กรรมการ ก่อตั้ง ในขณะนั้น และ คณะ

โดยได้นำรูปแบบการเลี้ยงดูเด็กมาจาก SOS Children's Villages ของ ดร.เฮร์มันน์ กไมเนอร์ (Dr. Hermann Gmeiner) ชาวออสเตรีย ผู้ก่อตั้งองค์กรหมู่บ้านเด็กเอส โอ เอส สากล (SOS Children's Villages International) อันเป็นต้นแบบของหมู่บ้านเด็กเอส โอ เอส สากลทั่วโลก

ในปี พ.ศ. 2519 มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ จากสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ทรงรับไว้ในพระบรมราชูปถัมภ์

ปัจจุบันมี พ.ต.อ.นรวัฒน์ เจริญรัชต์ภาคย์ เป็นประธานกรรมการอำนวยการ มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และมิสเตอร์เฮลмут กูติน (Mr. Helmut Kutin) เป็นประธานองค์กรหมู่บ้านเด็กเอส โอ เอส สากล (SOS Children's Villages International) ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1949 (พ.ศ. 2492) ณ ประเทศออสเตรีย ทวีปยุโรป ปัจจุบันมีสมาชิก 132 ประเทศทั่วโลก

หมู่บ้าน	บ้านของครอบครัว (หลัง)	เด็กชาย (คน)	เด็กหญิง (คน)	จำนวนเด็ก รวมทั้งหมด (คน)
หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู สมุทรปราการ	12	72	53	125
หมู่บ้านเด็กโสสะหาดใหญ่ สงขลา	12	70	61	131
หมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย	11	76	49	125
หมู่บ้านเด็กโสสะเชียงใหม่	14	78	61	139
หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต	12	69	51	120
	61	365	275	640

* ข้อมูลรายงานประจำปี 2552 ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2552

สารจากประธาน กรรมการที่ปรึกษา

คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์

เรียนท่านผู้มีจิตศรัทธา

ดิฉันมีความยินดีที่จะแจ้งแก่ทุกท่านว่า มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ ได้ดำเนินงานเลี้ยงดูเด็กที่ขาดพ่อแม่และญาติมิตร มาเป็นเวลากว่า 35 ปีแล้ว ปีนี้เป็นครั้งแรกที่เราจัดทำวารสารของโสสะเพื่อบอกกล่าวถึงกิจกรรมในครอบครัวโสสะของเราทุกคน รวมไปถึงความสำเร็จและเรื่องราวต่างๆ ของลูกหลานโสสะ ที่สามารถประสบความสำเร็จในด้านการเรียน ชีวิต การงานและอื่นๆ ซึ่งเด็กๆ เหล่านี้ จะไม่สามารถเป็นหรือมีได้เลย หากไม่มีความสนับสนุนจากทุกท่าน

ในนามของเด็กๆ ดิฉันขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ให้ความสนับสนุนบริจาคเงินอุปการะเด็กโสสะทำยนี้ ดิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านจะยังคงให้ความสนับสนุนกิจกรรมการกุศลของมูลนิธิฯ อย่างต่อเนื่องเพื่ออนาคตที่ดีของเด็กไทย

โรส บริบาลบุรีภัณฑ์

ขอแสดงความนับถือ

คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์

ประธานกรรมการที่ปรึกษา

“ขอบคุณที่ทำให้วัยเด็กของหนู มีความสุขอีกครั้งหนึ่ง”

ยังมีเด็กไทยอีกเป็นจำนวนมาก
ที่ยังรอคอยโอกาสที่สองในชีวิต
เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว
อีกครั้ง โดยการสนับสนุนจากท่าน

สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ฝ่ายจัดหาทุนมูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

นางพัชราพร ชิงห์	(ผู้จัดการฝ่ายหาทุน)	patcharaporn.singh@sos-thailand.org
นายสมัคพล ศรียานนท์	(เจ้าหน้าที่ฝ่ายหาทุน)	samakpol.sriyanon@sos-thailand.org
นางสาววรรณ ปรากฎมมงคล	(เจ้าหน้าที่ฝ่ายหาทุน)	woranat.prakotmongkol@sos-thailand.org
นางสาวจรรวรรณ อริยานนท์	(เจ้าหน้าที่ฝ่ายหาทุน)	jaruwan.ariyanon@sos-thailand.org
นางสาวกมลภัทร ริกการณ	(เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์)	kamonpat.rikakorn@sos-thailand.org

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

18 หมู่ 3 ซอยเทศบาล 27 (บุญศิริ)

ต.บางเมือง อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10270

โทรศัพท์ 02-3801177 โทรสาร 02-7555576

Website : www.sosthailand.org

ที่ปรึกษาภาคีติดศักดิ์: คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์, พ.ต.อ.นรวัฒน์ เจริญรัชต์ภาคย์, วิทยา เนติวิวัฒน์,
อิทธิพร อุดมผล, ธนา เตรตันชัย, ดวงกมล สุวิชากุล

ที่ปรึกษา: พหล ตรังคิณินาถ, ภรณ์ บุญมี

กองบรรณาธิการ: จันทิรา สมบุญเกิด, พัชราพร ชิงห์, สมัคพล ศรียานนท์, กมลภัทร ริกการณ

ช่างภาพ: นัสริน สมชาติ

ภาพประกอบ: คลังภาพสำนักงานหมู่บ้านเด็กโสสะ

กราฟฟิค: Hunger Brothers

โรงพิมพ์: ห้างหุ้นส่วนจำกัด สเปกไทย

ผู้รับรองความถูกต้องของข้อมูล: พหล ตรังคิณินาถ

สงวนลิขสิทธิ์ มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ พ.ศ.2553